

Cesta k moci přes mrtvoly

Zuzana Kárová

„Dobrý den, pane. Doufám, že vám v mrazáku nebyla zima. Není se čeho bát. Pokusím se vám to co nejméně ulehčit. Půjdeme na to pomalu. Nejprve vás seznámím s prostředím, ve kterém se nacházíte. Takže, jsme v márnici, to jste asi poznal. Vykachličkované zdi i podlaha, velké umyvadlo, mikroskop, kádinky, chemikálie. Však to znáte, taková obyčejná márnice. Ale tamhle, tam máme gramofon. Počkejte, pustím vám něco pěkného. Máte. Pardon. Měl jste rád Beethovena? Já moc ne. Ovšem v kombinaci s pitvou nabývá klasická hudba jakési...pikantnosti. Doufám, že i vy budete souhlasit.

Tak, pojďme na to, teď vás položím tady na ten stůl, je kovový, aby po něm mohla lépe stékat krev a abych neměla tolik práce s čištěním. Tohle, to je skalpel. Je ostrý, ale nemusíte se bát. Vážně. Po smrti už to nebolí. Tedy, alespoň ještě nikdy nikdo nekřičel.

Skvěle, krásně držíte, vydrzte ještě chvíli. Hmmm, nevypadá, že by se vám to moc líbilo. Pokusím se vás trochu rozptýlit. Určitě by vás zajímalo, jak jsem se dostala k místu koronerky.

No, to máte tak. Za vším je jako vždy, touha pomoci. Nebo po moci? Ono je to nakonec fuk. Lidi říkají za vším hledej prachy, ale ve skutečnosti je to moc, kterou všichni chtějí. No a k moci vede spousta cest. Pravdou ale je, že k té opravdové moci se dá dojít jen přes mrtvoly. A tak jsem si řekla, že půjdu taky. Jen trochu...jiným způsobem. Když se nad tím zamyslíte, tak, s trochou poetické duše, pokud nějaká duše existuje, se dá práce s mrtvolami označit za chození přes mrtvoly. Chápete? Mrtvoly! Vždycky jsem měla skvělý smysl pro humor. Nevěřil byste jak je koronerování zábavná práce. Márnický humor má zvláštní kouzlo, i když občas trochu kulhá. Pardon, to byl vtip spíš do podiatrie než márnice. U nás už chodí málokdo.

Tak, kde jsem to skončila? Ach, ano, má kariéra. No, nebylo to snadné. Moje rodina měla dost potíží. Pokud se tomu tak dá říct. Ale víte, co? Stačilo, aby se na našem prahu objevil jeden pán co měl tu pravou moc a všechny problémy se náhle rozplynuly. Proto je moc důležitá, může pomáhat. Jeden člověk může zachránit celou rodinu. Jen tak. Mrknutím oka. Fascinující, že?

Ale zpět k mé minulosti. Přijali mě na medicínu. Dodnes si nějak nejsem jistá jestli jsem se tam dostala díky svým znalostem, nebo mi znovu pomohl náš rodinný přítel. Jisté je, že viděl v medicínské profesi potenciál.

Ale ani pak to nebylo nijak snadné. Víte jak je těžké studovat biologii a chemii? Biologie ještě jde. Naučit se všech 210 kostí v lidském těle latinsky je sice poměrně složité, ale lidský mozek je úžasná věc. Kdo by to od té hromady šedého slizu čekal? Chemie už byla složitější, je podstatně těžší mozek přesvědčit o tom, že svět se skládá z malých kuliček, které se skládají ještě z menších pohyblivých se kuliček. Ale co, moc je moc. Pro tu klidně uvěřím, že se svět skládá z růžových třípytivých srdíček.

Cože? Že se vám to nelíbí? Málo kdo má rád pravdu. Rozhodně sebou ale nemusí ten váš žaludek tak házet. Víte jak špatně se vyndává z těla? A já jeho obsah analyzovat prostě musím. Mám to v popisu práce. Ah, hotovo, tak se podíváme co v něm máme. Zbytky večeře, nejspíš maso s bramborami a zeleninou, nějaký alkohol a...ale, tak kyanid. To nás někdo hodně neměl rád. Jak smutné. Ale stávají se i horší věci. Každopádně, když se nad tím trochu zamyslíte, tak já jdu přes mrtvoly lidí, co jdou přes mrtvoly. Poměrně zábavné. Vlastně hodně zábavné.

Nu, jsme hotoví. Jak se vám líbila pitva? Co pitevna? Je krásně čistá a je tu příjemný chládek, že?

Ale já vám vlastně nedopověděla svůj příběh. Jistě jste napnutý co je pointa opravdové moci, když je jeden koronerkou. Lidé si myslí, že spravedlnost má v rukou policie, nebo detektivové, ale nehorázně se mýlí. Málokomu dojde, že stačí pozměnit jen jedno slovíčko v pitevní zprávě a na provaze se houpá někdo jiný. Navíc, pitevní výsledky může zpochybnit jen někdo, kdo tomu rozumí a ne každý chytrák z ulice, kterému dojde, že vrahem nemůže být babička chodící o holi, když byl ubodán dvacetiletý atlet. Ach ano, život nebo smrt.

Soudci, vyšetřovatelé, čmuchalové, ti všichni mi můžou vlézt na záda.

Cože? Chcete slyšet ještě něco o tom, co vás zabilo? Kyanid. To je poměrně zábavná věčička. A velmi rychlá. Alespoň jste měl rychlý konec.

Každopádně, to už se nikdo nedozví.”